Koráb záchrany

written by Michael Steedman | 1. septembra 2024

Ježiš povedal: „A ako bolo za dní Nóachových, tak bude i za dní Syna človeka. Jedli, pili, ženili sa a vydávali až do dňa, eď Nóach vošiel do korábu; prišla potopa a zahubila všetkých“ (Lukáš 17:26-27).

V tomto zamyslení nás Ježiš vracia späť v čase k udalosti, ktorá zmenila svet. Máme na mysli celosvetovú potopu. Všimnime si, že Pán Ježiš bol presvedčený o presnosti historických záznamov Starého zákona. Mnohí sa v našej dobe môžu zabávať na myšlienke, že Boh zničil zvieratá a ľudí tým, že pokryl svet vodou. Príbeh o tom, ako Boh nariadil Noemovi postaviť archu, aby mohol byť zachránený zostatok ľudstva spolu s rôznymi druhmi zvierat, považujú za zábavnú bájku pre deti. Tvrdia, že ak niekedy v histórii došlo k potope, čo sa týka rozsahu, bola len lokálna, a nie celosvetová. V skutočnosti však existuje dostatok dôkazov, ktoré potrdzujú realitu, teda skutočnosť celosvetovej potopy, no teraz sa tým nebudeme ďalej zaoberať. V každom prípade, ako sme si povedali, jedna vec je jasná: pre Pána Ježiša Krista to boli skutočné, reálne historické udalosti a spomína ich preto, aby nám všetkým dal dôležitú lekciu.

No, v prvom rade, prečo Boh vôbec spôsobil túto potopu? Dramatickú odpoveď dáva prvá kniha Biblie, Kniha Genezis, kde čítame: *„A Hospodin videl, že sa množí zlosť človeka na zemi a že všetko, čokoľvek vytvoria myšlienky jeho srdca, je len zlé po všetky dni. A Hospodin ľutoval, že učinil človeka na zemi, a mal bolesť vo svojom srdci. A Hospodin riekol: Zahladím človeka, ktorého som stvoril, z tváre zeme, zahladím všetko od človeka až do hoväda, až do zemeplazu a až do nebeského vtáka, lebo ľutujem, že som ich učinil. Ale Nóach našiel milosť v očiach Hospodinových.“* (1. Mojžišova 6:5-8*)* Potopa bola teda súdom, trestom, ktorý Boh uvalil na ľudstvo za všetko zlo, ktoré videl páchať svoje stvorenia a – všimnime si toto – *pre všetko, čokoľvek vytvoria myšlienky jeho srdca* (teda človeka). Áno, Boh nesúdi ľudí len na základe ich činov, ale rovnako aj na základe ich myšlienok a pohnútok –a samozrejme, keďže je zároveň spravodlivý a vševediaci, Jeho súdy sú vždy dokonalé.

Ale čo presne chcel Ježiš zdôrazniť, keď hovoril o Noemovi? Chcel nám ukázať, že podmienky, ktoré existovali bezprostredne pred potopou, boli v podstate rovnaké ako podmienky, ktoré budú existovať vo svete a v čase, keď sa Ježiš na konci vekov vráti. Čo ale robili ľudia v dňoch Noeho? Konali rôzne veci – také, aké ľudia robia počas celých dejín vo všetkých krajinách na svete. Jedli, pili, ženili sa a vydávali až do dňa, kým Noe nevstúpil do korábu. Z týchto slov vyplýva, že to bolo naozaj všetko, čo robili. Žili z jedného dňa na druhý bez toho, aby prejavili akýkoľvek záujem o to, či sa to Bohu páči alebo nie.

Navyše, pre svoje sprvávanie nemali žiadne ospravedlnenie. Vidíme, že, od chvíle, keď dal Boh Noemovi inštrukcie postaviť archu, až do dňa, keď boli práce dokončené, uplynulo 120 rokov. A počas všetkých tých rokov Noe varoval ľudí pred blížiacou sa katastrofou. V skutočnosti apoštol Peter vo svojom druhom liste opisuje Noacha ako „kazateľa spravodlivosti.“ Takže počas celých 120 rokov boli ľudia týmto zbožným mužom neustále varovaní a nabádaní, aby činili pokánie zo svojej skazenosti a bezbožnosti a obrátili sa k Bohu – zatiaľ čo sa pred ich očami stavala archa, ktorá predstavovala jediný spôsob úniku pred Božím súdom. No namiesto toho, aby sa znepokojovali a volali k Bohu, títo ľudia naďalej pokračovali v žití života tak, ako dovtedy – ignorujúc výzvy Noeho, tohto verného kazateľa.

A toto je tragédia ľudskej povahy, priatelia; čím dlhšie sa súd odkladá, tým viac sa ľudia stávajú samoľúbymi, predstavujúc si, že všetko bude v poriadku a že budú môcť pokračovať v hrešení bez

strachu z Božieho trestu. Muži a ženy sa stávajú čoraz tvrdšími a čoraz menej a menej inklinujúcimi venovať pozornosť varovaniam ohľadom dôsledkov ich správania. No Božie hrozby a varovania nie sú len prázdne slová a jeho meškania nie sú známkou toho, že sa už viac nezaujíma o naše hriechy. Boh je práveže trpezlivý a milosrdný, dávajúc mužom a ženám čas a príležitosti, ktoré si nikto z nás nezaslúži.

Nakoniec však Bohu „dôjde trpezlivosť" a súd musí prísť. Preto čítame: *„Ľudia jedli, pili, ženili sa a vydávali až do dňa, keď Nóach vošiel do korábu; (potom) prišla potopa a zahubila všetkých."* Rozsudok prišiel rýchlo a bez pochýb. A ako sme už uviedli, Ježiš chce, aby sme pochopili, že na konci časov sveta budú všetky veci, teda aj každodenný život ľudí, úplne rovnaké. Ľudia budú robiť tie isté veci, ktoré robili vtedy a robia aj doteraz – jesť, piť, ženiť sa atď. Teda žiť tak, ako keby jediným účelom ľudskej existencie bolo mať potešenie z materiálnych vecí.

Takže celosvetová potopa, dôsledok súdu nad ľudstvom za ich hriechy a búrenie sa proti Bohu, je predstavená Pánom Ježišom ako obraz toho, čo sa stane na konci sveta. Masy ľudí bude žiť svoj bežný život, robiac bežné veci bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom mysleli na svoju zodpovednosť voči Bohu. Potom sa Ježiš zjaví na oblohe a všetci ľudia – živí aj mŕtvi – budú zavolaní do jeho prítomnosti, aby čelili súdu. To všetko sa stane náhle, bleskovo, no nikto nebude môcť tvrdiť, že vopred nedostal žiadne varovanie.

V priebehu rokov mal Noe svojich nástupcov – po prvé, v podobe Bohom inšpirovaných prorokov – a jednou z ich hlavných úloh bolo varovať ľudí pred budúcim súdom. Následne aj sám Pán Ježiš počas svojej služby na zemi znovu a znovu pripomínal ľuďom, že v budúcnosti príde deň zúčtovania a že on sám bude tým sudcom. Zodpovednosť za odovzdanie tohto posolstva svetu prevzali Kristovi apoštoli a odvtedy sú kazatelia (a tiež bežní kresťania) podnecovaní varovať ľudí, že jedného dňa sa svet skončí a príde súd. Podľa Božieho slova sú bez ospravedlnenia dokonca aj tí, ktorí sa nikdy o takomto varovaní nedopočuli, pretože hlboko v každom človeku je zakorenené vnímanie, vedomie budúceho súdu. Môžeme sa to pokúsiť potlačiť a udusiť, potom sa tomu vysmiať, no v srdci vieme, že jedného dňa budeme súdení. Niet pre nás žiadneho úniku? Noemovi a jeho rodine sa podarilo uniknúť celosvetovej potope tým, že hľadali úkryt v korábe. Toto plavidlo ich udržalo v bezpečí, zatiaľ čo staroveký svet zahynul.

Nuž a neexistuje aj pre nás ekvivalent archy? Áno, existuje! Naším prostriedkom spasenia je Pán Ježiš Kristus. On je tá archa, ktorá zachráni pred Božím spravodlivým hnevom v deň súdu a bezpečne nás privedie do neba. Viete, Kristus znášal Boží hnev a súd za naše hriechy počas toho, ako visel na kríži. Bol odsúdený v mene iných, no prežil – alebo presnejšie – Boh ho vrátil k životu a teraz žije na veky vekov. K čomu nás Boh volá, aby sme to konali? Volá nás, aby sme rozpoznali svoj hriech, zo srdca činili pokánie a hľadali útočisko v Ježišovi Kristovi.

Drahí priatelia, hľadali ste už útočisko v Spasiteľovi? Ak áno, potom nemáte dôvod báť sa Božieho súdu. Keď sa Ježiš vráti, budete naplnení radosťou a budete ho vítať ako svojho Spasiteľa, a nie ako svojho sudcu. Na druhej strane však, ak ste v ňom nikdy nehľadali útočisko, naliehavo vás vyzývam, aby ste tak urobili ihneď, činili pokánie a vložili dôveru v jeho dielo na kríži.